

Arrest

nr. 160 336 van 19 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 december 2015.

Gelet op de beschikking van 18 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat I. RUMONGE die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige derde asielaanvraag grotendeels steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, met name problemen met de Russische autoriteiten omdat verzoeker destijds zijn jeugdvriend en rebel I.B. onderdak had geboden. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij voor I.B. ook nog explosieven had bewaard.

Verzoekers hun eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er werd vastgesteld dat de door hen aangehaalde problemen met de ordediensten in Khasavyurt luidens hun verklaringen niet de reden waren van hun vertrek uit Dagestan. De aanleiding hiervoor zou een bezoek van twee rebellen in september 2008 geweest zijn. Aangaande dit incident werd er geoordeeld dat de feiten onvoldoende waren om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arresten nrs. 41 097 en 41 098 van 30 maart 2010. Verzoekers dienden hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Ook hun tweede asielaanvraag werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd vastgesteld dat verzoekers de door hen verklaarde vrees voor vervolging door de autoriteiten niet aannemelijk maakten. Zo werd er onder andere vastgesteld dat verzoeker bepaalde handelingen had gesteld die niet te rijmen vallen met een gegronde vrees voor vervolging en bleek zijn kennis aangaande de door hem neergelegde documenten en de acties van de autoriteiten in Dagestan op verschillende punten zeer beperkt. Ook deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in arrest nr. 66181 van 2 september 2011. Verzoekers dienden hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Ter ondersteuning van hun huidige derde asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: hun huwelijksakte, geboortecertificaten van hun in België geboren kinderen, drie politieconvocaties op verzoekers naam, een politieconvocatie op naam van zijn broer, een proces-verbaal van een huiszoeking, een brief van een advocaat uit Tsjetsjenië, een schriftelijke verklaring van M. B., een schriftelijke verklaring van R. en B. B., een enveloppe en een brief van zijn advocaat in België.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich

bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waarom ze een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze geen concreet verweer voeren tegen de desbetreffende overwegingen. Ze komen immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in hun verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee ze echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Zo biedt hun verweer als zou verzoeker destijds niet gedurfd hebben om zijn volledige verhaal uit de doeken te doen, geen verschoning voor hun laattijdig opgegeven asielmotief en de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen afgelegd in de huidige procedure en deze afgelegd in het kader van hun eerste asielaanvraag. Van een kandidaat-vluchteling wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Zo mag van verzoeker worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan de asielaanvraag kan worden onderzocht.

Waar verzoekers aangeven dat de informatiebron waarover het Commissariaat-generaal beschikt aangaande corruptie in Noord-Kaukasus niet meer actueel is gezien ze dateert van juni 2013, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekers nalaten informatie bij te brengen die aantonen dat de informatie van de commissaris-generaal onjuist is en dat de eruit gedane gevolgtrekkingen foutief zijn. Bovendien doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker een gebrekkige kennis heeft over het proces-verbaal, de convocaties en de brief van de advocaat die zijn broer zou hebben geraadpleegd. De Raad wijst er op dat documenten beoordeeld moeten worden in samenhang met de verklaringen en derhalve slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Wat betreft de medische problemen van twee kinderen van verzoekers, wijst de Raad er op dat hij in onderhavige asielprocedure niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming te oordelen over de vraag of hun kinderen aan een ziekte lijden die een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of ze een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Verzoekers dienen zich inzake de beoordeling van deze medische problemen te richten tot de geëigende procedure.

Waar verzoekers in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Dagestan betwisten en rapporten en persartikelen bijbrengen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Dagestan niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Dagestan een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Uit zowel de informatie vervat in het administratief dossier als de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt duidelijk dat de acties in Dagestan beperkt zijn tot gerichte aanslagen, er geen "open combat" gevoerd wordt en er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 december 2015, voeren verzoekende partijen aan dat zij wel degelijk nieuwe documenten hebben ingediend naar aanleiding van hun derde asielaanvraag waardoor zij hun vrees voor vervolging aannemelijk hebben gemaakt. Verzoekende partijen wijzen er op dat zij nieuwe convocaties hebben ingediend en dat deze nieuwe elementen worden afgewezen zonder een gedegen onderzoek. Stellen dat men de authenticiteit in twijfel trekt en verzoekende partij slechts oppervlakkige kennis heeft van de inhoud van de convocaties is volgens verzoekende partijen niet afdoende om de nieuwe documenten af te wijzen. Ter ondersteuning wijzen verzoekende partijen naar het arrest 113 909 van 18 november 2013 waarin wordt gesteld dat in een procedure waarin op de vreemdeling die een volgende asielaanvraag indient de bewijslast rust om nieuwe gegevens aan te brengen, het niet kan volstaan om een document niet als nieuw gegeven te weerhouden zonder de inhoud of de herkomst ervan na te gaan. Verzoekende partijen vervolgen dat zij niet meer kunnen vertellen en dit te wijten is aan de slechte communicatie met het thuisfront en zij niet veel over de telefoon kunnen zeggen omdat zij er vanuit gaan dat de telefoon van de broer nog altijd wordt afgeluisterd. Tot slot wijzen verzoekende partijen op hun kwetsbare kinderen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen op algemene wijze beweren, werden de door hen bij onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten wel degelijk zorgvuldig, nauwkeurig en afdoende onderzocht door de commissaris-generaal, die zijn bevindingen omtrent die stukken omstandig heeft gemotiveerd. Zo stelde de commissaris-generaal o.a. een uiterst gebrekkige kennis en interesse in hoofde van eerste verzoekende partij met betrekking tot de inhoud van het neergelegde proces-verbaal, de convocaties en de brief van de advocaat vast, een vaststelling welke verzoekende partijen, net als de andere vaststellingen aangaande de door hen aangebrachte stukken, niet ontkrachten of weerleggen.

De Raad wijst er ook op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit 's Raads arrest nr. 66 181 van 2 september 2011 waarin in het kader van verzoekende partijen hun vorige asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van hun relaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken, welke door verzoekende partijen niet worden ontkracht of weerlegd, en gezien de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Rusland en de Noord-Kaukasus in het bijzonder een hoge graad van corruptie heerst en allerlei documenten er tegen betaling kunnen worden verkregen waardoor de bewijswaarde van die stukken bijzonder relatief is, kan aan de door verzoekende partijen bij onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten geen bewijswaarde worden toegekend.

In casu werd de inhoud/herkomst van de door verzoekende partijen aangebrachte stukken wel degelijk en gedegen onderzocht en werden de bevindingen hieromtrent afdoende gemotiveerd, zodat verzoekende partijen hun verwijzing naar 's Raads arrest nr. 113 909 van 18 november 2013 niet dienstig of relevant is temeer dit een annulatiearrest betreft van voor de wijziging van de wet omtrent de meervoudige asielaanvragen en de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekende partijen wijzen voorts op de slechte communicatie met het thuisfront en hun kwetsbare kinderen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 1 december 2015 opgenomen grond. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS